

regionale organisationer deltager andre steder. Så den vurdering kommer selvfølgelig hver gang. Det betyder ikke, at Danmark skal være med hver gang, men det betyder, at Danmark skal støtte hver gang.

Første næstformand (Birte Weiss):

Så er det hr. Jørgen Estrup som ordfører.

Jørgen Estrup (RV):

Det er uægtelig tragisk, at det er kommet så vidt, og det må tilføjes, at det jo ikke har skortet på advarsler gennem mange år. Flere af os har oplevet det på tæt hold bl.a. i forbindelse med besøg af den albanske leder, præsident Rugova, som jo igennem mange år har tordnet om, hvad der kunne ske.

Det er klart, at det internationale samfund må tage sin del af ansvaret. Jeg er meget enig i det, der har været sagt om, at fejltagelserne startede i vinteren 1991-92, da EU gik så frygteligt galt i byen. I forbindelse med Daytonaftalen havde man en ny chance. Den blev ikke udnyttet. Men jeg synes også, det skal siges, at parterne altså ikke kan lægge ansvaret fra sig i denne her konflikt. Præsident Rugova er en ensom stemme for ikkevold i et hav af vold. Dialog er ligesom ikke det, man har dyrket på de breddegrader.

Den humanitære situation er så rædselsfuld, som det er blevet beskrevet af flere talere, og det er klart, at vi alle sammen leder efter mulighederne for at stoppe overgrebene. Der er vel heller ikke nogen tvivl om, at hovedansvaret ligger hos den serbiske part, men det fremgår jo med al tydelighed både af UNHCR's generalsekretærs beretninger, senest af FN-generalsekretærens rapport til Sikkerhedsrådet, at begge parter har betydelig skyld og har begået væsentlige overgreb.

Det er klart, at vores interesse i øjeblikket må være hos flygtningene, de internt fordrevne, og at vi må koncentrere os om, hvordan vi får nødhjælpen frem i tide. Derfor er der sådan set kun én ting, der i øjeblikket er helt klar, og det er, at presset må fastholdes på den part, som har det i sin magt at stoppe konflikten, dvs. Serbien og præsident Milosevic.

Fra radikal side ønsker vi ikke at yde noget som helst bidrag til at lette det pres, og derfor er det også nødvendigt at gøre den militære trussel troværdig, uanset at grundlaget rent folkeretligt endnu ikke er klart. Afklaringen vil være der, inden kommandoen overgives, sådan

som det er forudsat i beslutningsforslaget, og inden der altså bliver en konfrontation mellem regeringen og Det Udenrigspolitiske Nævn.

Spørgsmålet er ikke, om militære magtmidler skal tages i anvendelse. Spørgsmålet er, om militær magtanvendelse kan føre til det ønskede resultat og forhindre den truende humanitære katastrofe, sikre, at nødhjælpen når frem til de fordrevne i tide, og forhindre, at konflikten spredte sig til Makedonien og andre dele af Balkan.

I Det Radikale Venstre har vi ikke forbehold over for anvendelse af militær magt, hvor det er nødvendigt for at stoppe vold og overgreb mod civilbefolkningen; men anvendelsen af militær magt må ikke blive det internationale samfunds frustrerede reaktion på konflikter, man ikke kan løse. Magtanvendelse i blinde er afmagt, og militær intervention i Kosovo kan kun forsvares, hvis det bringer os nærmere en løsning på konflikten. Det afgørende krav til en militær aktion er, at den nytter.

Den endelige vurdering af det retlige grundlag kan som sagt ikke afklares i dag, og det skal det heller ikke; det ligger ikke i det beslutningsforslag, vi har foran os. En anden ting, der heller ikke kan afklares, er sammenhængen mellem truslen om anvendelse af militære fly og den nødvendige opfølgning på landjorden for at sikre nødhjælp i en efterfølgende indsats. Det må på plads, inden regeringen med baggrund i en konsultation med Nævnet giver grønt lys til en eventuel militær aktion med dansk deltagelse.

På denne baggrund giver jeg på Det Radikale Venstres vegne tilslutning til beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg synes altid, der er grund til at kvittere, når hr. Estrup holder en klog tale, og det synes jeg hr. Estrup gjorde lige nu, for de hovedkonklusioner ud over de analytiske dele er jeg enig i: at det folkeretlige grundlag ikke er klart – tror jeg var hr. Estrups udtryk – og at det er usikkert, om et militært angreb gør, at målene kan nås. Det skal så afklares i en proces, hvor Det Udenrigspolitiske Nævn, som det også ligger i beslutningsforslaget, skal foretage den endelige vurdering.

Vi vil undervejs i udvalgsarbejdet komme med et ændringsforslag, så det bliver Folketinget, der træffer den beslutning. Det må være